

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. évi január hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette kísérlete miatt **vádltt neve** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. évi június hó 7. napján kihirdetett 3.B.474/2016/21. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a vádltt terhére rótt bűncselekményt a Btk.160.§. /1/ bekezdés szerinti emberölés büntette kísérletének minősíti.

Ezért a börtönben végrehajtandó szabadságvesztést és a közügyektől eltiltást egyaránt 3-3 /három-három/ évre súlyosítja.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2017. június 7. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján hozott 3.B.474/2016/21. számú ítéletével **vádltt neve** vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulója, valamint a 10. § (1) bekezdése alapján, ezért őt 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádltt által 2016. július 15. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkorábban 3 hónap kitöltését követő nap. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról, valamint kötelezte a vádlottat 213.769,- Ft felmerült bűnügyi költség megfizetésre az állam javára.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész a vádltt terhére, eltérő jogi minősítés, így emberölés büntette kísérletének megállapítása és hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása miatt, míg a vádltt és a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.35/2017/2-I. számú átiratában a vádltt és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta, az ügyészi fellebbezést kisebb módosítással fenntartotta. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a terhelt cselekményét emberölés büntette kísérletének minősítse, és a kiszabott büntetést jelentős mértékben emelje fel. Ezen túlmenően a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról szóló rendelkezésből a legkorábban 3 hónap kitöltését követő nap megállapítást mellőzze, tekintettel arra, hogy a terhelt több mint 3 hónapot töltött előzetes letartóztatásban. Egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott ítéleti tényállást állapított meg. Indítványozta azonban kiegészíteni a tényállást azzal, hogy az igazságügyi

orvosszakértő véleménye szerint a sértettet ért behatás emberélet kioltására is alkalmas volt. Rögzítette továbbá, hogy az ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében a tényállás elírást tartalmaz, mivel nem a sértett, hanem a vádlott „húzta fel magát”.

Kifejtette továbbá, hogy a törvényszék logikai hibát vétett a bűncselekmény minősítése, valamint a hozzá fűzött jogi indokolás során. A szakértői vélemény alapján ugyanis nemcsak az életveszélyes sérülés beálltának, hanem a halálos eredmény bekövetkezésének is fennállt a lehetősége. E körben helytálló a törvényszék azon megállapítása, miszerint egy dinamikus testhelyzetről volt szó, ahol a támadás pontos helyét nem kizárólag a vádlott szándéka határozta meg, illetve a vádlott és a sértett vallomásai is arra mutatnak, hogy véletlenül alakult ki ott és azon a helyen a vádlott által okozott sérülés. Erre tekintettel álláspontja szerint az, hogy a vádlott a sértettnek nem okozott a ténylegesnél súlyosabb sérülést, csupán a véletlenül múlt, mivel az irányadó tényállás szerint a vádlott egy 11 cm pengehosszúságú, hegyes, éles eszközzel közepes erővel támadta a sértett hátát, úgy, hogy az eszköz csaknem teljes terjedelmében behatolt a sértett testébe. A vádlottnak pedig tisztában kellett lennie azzal, hogy egy ilyen irányú, erejű, ilyen eszközzel kivitelezett szúrás a sértett létfontosságú szerveit, szívét, tüdejét is elérheti, amelynek halálos eredménye is lehet, és ő ebbe belenyugodva cselekedett. Éppen ezért a vádlott cselekménye nem ítélnélhető meg a testi sértések szintjén, hanem emberölés büntetnének kísérleteként értékelendő.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezés azon megállapítását nem tartotta fenn, amely szerint az előzetes fogvatartásban töltött időt mellőzni kell az enyhítő körülmények közül. Nem tartotta fenn az ügyészi fellebbezés azon megállapítását sem, hogy a cselekmény elkövetése után tanúsított vádlotti közömbösség súlyosító tényező.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta és azzal egyezően adta elő az álláspontját. Hangsúlyozta, hogy a cselekményt helyesen élet elleni cselekményként, emberölés büntetnének kísérleteként kell minősíteni. A büntetés mértékét illetően pedig változatlanul jelentős mértékű emelésre tett indítványt. Rámutatott arra, hogy csupán a szerencsén múlt, hogy a vádlott által leadott szúrás nem ért létfontosságú szervet. Álláspontja szerint kizárólag az okozott sérülésből a vádlott szándékára nem vonható le következtetés, a terhelt szándéka nem irányulhatott csupán könnyű testi sértésre. A tárgyi oldal együttes figyelembe vételével megállapítható, hogy a felfokozott idegállapotban és szeszital hatása alatt lévő vádlott szándékosan sérülést akart okozni a sértettnek, és a szúrás pillanatában a fellebbviteli főügyészség képviselője szerint a vádlott tudatát át kellett, hogy fogja az ölési szándék. Kiemelte, hogy nem a vádlott határozta meg a szúrás irányát és helyét, tekintettel arra, hogy a sértett és a vádlott is mozgásban volt, azaz egy dinamikus cselekményről beszélhetünk, így arra, hogy a sérülés a sértett testén hol következett be, a vádlottnak különösebb ráhatása nem volt. Ezzel kapcsolatban pedig rámutatott arra is, hogy az igazságügyi szakértő véleménye szerint alkalmas volt a vádlott által okozott behatás a sértett életének kioltására.

Kifejtette, hogy enyhítő körülményként értékelendő az elkövetett cselekmény kísérletének távoli jellege, azonban ezt rontja, hogy befejezett kísérletet valósított meg a vádlott. Ezen túlmenően enyhítő körülmény a sértett megbocsátása is, azonban súlyosító körülményként hozta fel, hogy a vádlott ittas állapotban követte el a bűncselekményt, valamint súlyosító körülmény álláspontja szerint az is, hogy elszaporodtak a családon belüli erőszakkal kapcsolatos bűncselekmények. Így a súlyosító és enyhítő körülmények alapján nem indokolt az enyhítő szakasz alkalmazása, és a kiszabott büntetés jelentős emelése szükséges.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen csatolta fellebbezésének részletes indoklását. Ebben, valamint perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem fordított kellő figyelmet az ügy részleteinek megvizsgálására, a cselekmény mechanizmusára és a szituáció szemléltetésére. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott vékony, gyenge testalkatú személy, így álláspontja szerint olyan távolságból, ahol ültek egymástól a sértettel, fizikai képtelenség olyan erőt kifejteni, hogy a megállapított mélységig behatoljon szándékosan a kés a sértett testébe. Előadta, hogy nem fogadta el a törvényszék a vádlottnak és a sértettnek azon egyező irányú vallomását, hogy a vádlottnak nem volt szándéka a sértett életének kioltása. A vádlott maga is azt vallotta, hogy dühében ököllel hátba akarta ütni a sértettet, ezzel kapcsolatban pedig rámutatott arra, hogy a hátbavágás a kés kézben tartásával is lehetséges. Hozzáfűzte, hogy a sértett elmondása szerint ő ebben a pillanatban - a hátbavágással egyidejűleg - egy pofont akart adni az élettársának, és ettől a lendülettől hanyatt végig dőlt az ágyon. A védő álláspontja szerint a sérülés keletkezésére mindez magyarázatul szolgál. Ezek alapján a vádlott szándéka nem irányult a késsel történő szúrásra, mivel ha arra irányult volna, nem ilyen módon történik a szúrás eredményének a kialakulása, a kés nem ilyen módon fúródott volna a sértett hátába. Az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel ellentétben a védő szerint a vádlott és a sértett vallomása nem ellentmondó, hanem éppen ellenkezőleg párhuzamos, és a fentiekre figyelemmel a szándékos sérülés okozásának ténye kizárható, ugyanis a szándékos szúrást mind a sértett, mind a vádlott vallomása kizárja, és azt egyéb objektív tények sem támasztják alá kétséget kizáró módon. Így sem az emberölés, sem az életveszélyt okozó testi sértés büntetvényének kísérlete nem állapítható meg. Érvelése szerint a sértett sérülése véletlen baleset következménye, és 8 napon belüli gyógytartamú volt, ezért fogalmilag kizárt a könnyű testi sértés vétségének megállapíthatósága. Emellett felhívta a figyelmet arra is, hogy a könnyű testi sértés csak magánindítványra büntethető, a sértett azonban nem terjesztett elő magánindítványt. Amennyiben a bíróság mégis úgy ítélné meg, hogy a vádlott szándékos bűncselekményt követett el, mivel jelen esetben az élet kioltására alkalmatlan módon szúródott az eszköz a sértett testébe, az létfontosságú szervet nem ért, nem veszélyeztetett, álláspontja szerint a vádlott büntetése korlátlanul enyhíthető vagy mellőzhető a Btk. 10. § (3) bekezdése értelmében. Egyebekben hivatkozott arra is, hogy a vádlott a bűncselekmény befejezésétől önkéntesen elállt, nem folytatta a cselekményt, így nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a sértett halála vagy életveszélyes állapota bekövetkezzen, a vádlott a Btk. 10. § (4) bekezdés a) pontja szerint nem büntethető.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a vádlott védője által elmondottakra figyelemmel kifejtette, hogy az igazságügyi szakértő kizárta a sérülés keletkezésével kapcsolatban azt az esetet, hogy a sértett beledőlt volna a késbe. Ismételten rámutatott arra, hogy a szakértő azonban rögzítette azt, hogy a vádlott által okozott sérülés a sértett életébe kerülhetett volna. A védő által hivatkozott önkéntes elállással kapcsolatban megjegyezte, hogy a vádlott a cselekményt azért nem tudta folytatni, mert nem volt már hozzá eszköze, tekintettel arra, hogy a sértett elszaladt a késsel a hátában és úgy kért segítséget. Az, hogy a vádlott szándéka a cselekmény elkövetésére meg volt, azt a rendőrök és mentősök kiérkezését követően használt kifejezései is alátámasztják.

A vádlott védője minderre tekintettel előadta, hogy azt nem vitatja, hogy az okozott sérülés a sértett életébe is kerülhetett volna, ezzel szemben azt állítja, hogy a vádlott szándéka erre nem irányult. Ismételten hivatkozott arra, hogy a vádlott által a cselekményt követően kiabált kifejezések nem támasztják alá a vádlott tényleges, tevőleges szándékát.

A másodfokú nyilvános ülésen a sértett előadta, hogy csupán véletlen baleset történt, a vádlott nem szándékosan követte el a bűncselekményt.

A vádlott felszólalásában a védőjéhez csatlakozott. Ezen túlmenően a családi körülményeire is kitért, előadta, hogy a bűncselekmény helyszínéről elköltöztek, új munkahelye lett és nemrég született egy unokája. A történetek mind őt, mind pedig a sértettet megviselték. Egyebekben a korábbiakkal egyezően arra hivatkozott, hogy ami történt, az véletlen baleset volt.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, míg a fellebbviteli főügyészség indítványa alapos.

Az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a fellebbezési nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának. Az elsőfokú bíróság által fogadosított, valamint a nyomozó hatóságnak a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével kapcsolatos eljárási cselekményeivel kapcsolatban sem tárt fel az ítélet tábla törvénysértést, így a bizonyítékértékelésből nem kellett bizonyítékot kirekesztenie.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, valamint foglalkozott minden olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a törvényszék a megállapított tényállást. Az elsőfokú bíróság értékelte a vádlott és a tanúk vallomásait, az igazságügyi szakértői véleményt, a rendőri jelentéseket, a helyszíni szemléről készül jegyzőkönyvet és az egyéb okirati bizonyítékokat.

A törvényszék a vádlottnak a különböző védekezési elemeket tartalmazó vallomásával szemben döntően az igazságügyi orvos szakértői véleményből, valamint **A.A.**, **B.B.**, **C.C.**, továbbá **D.D.**, **E.E.** és **F.F.** rendőrök, illetve **G.G.** mentőápoló tanúvallomásaiból vont le ténybeli következtetéseket, és az ítéleti tényállást a szakértői vélemény mellett ezen vallomásokra alapította.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta a vádlotti előadást, - miszerint véletlen baleset történt -, azt egybevetette a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékkal, a sértett vádlottat mentő vallomásával, a fent említett tanúk vallomásával, az igazságügyi orvos szakértői véleménnyel, a helyszíni szemle adataival, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott védekezését a bizonyítékok kétséget kizáróan cáfolják. Így okszerűen állapította meg, hogy a sértett vádlottat menteni igyekvő vallomása nem illeszthető egyes részleteiben a vádlotti védekezéshez, a vádlott által előadott keletkezési mechanizmust pedig az orvosszakértő véleménye egyértelműen cáfolta, és emellett a helyszínen jelen lévő tanúk is következetesen állították, hogy egyrészt a vádlott a cselekményt követően azt kiabálta, hogy „ügyis megdöglesz”, másrészt a sértett azt közölte velük, hogy a vádlott hátba szúrta őt.

Így az elsőfokú bíróság logikus érvelés mellett vetette el a vádlott védekezését, és helyes az okfejtése, hogy az ítéleti tényállást a tanúk vallomására, és a keletkezési mechanizmusra, az erőhatásra és a szúrási irányra vonatkozóan az igazságügyi orvos szakértői véleményre alapította.

Mindezt áttekintve az ítéletábra nem találta megalapozatlannak az első fokon megállapított tényállást, az ítéletábra álláspontja szerint ezen elsőfokú tényállás nem iratellenes, valamint nem tartalmaz helytelen ténybeli következtetéseket.

Az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség indítványára figyelemmel annyiban pontosítja az ítéleti tényállást, hogy az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében - helyesen - a vádlott „húzza fel magát”. Kiegészíti az ítéletábra az ítéleti tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján azzal is, hogy a sértettet ért behatás az emberélet kioltására is alkalmas volt.

Az így kiegészített tényállás pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ezért az a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A védelem támadta az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét. E körben az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítékokat egyenként és összefüggésükben is értékelte, ténymegállapításai valamennyi lényeges ponton bizonyítottak, így az ítéleti tényállás kellően felderített és megindokolt, hiánytalanul tartalmazza a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése szempontjából lényeges tényeket és körülményeket, azaz a tényállás megalapozott.

Mindezekre tekintettel a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés a törvényszék által helyesen számba vett és részletezett, logikus gondolatmenettel helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 352. § (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

Nem osztotta az ítéletábra a védő alkalmatlan kísérlettel, illetve önkéntes elállással kapcsolatos érvelését sem. Az irányadó tényállás szerint a az élet kioltására is alkalmas konyhakés csaknem merőlegesen, hátulról előre, a mellkasfaltól 1 mm-re, az életfontosságú szervvel párhuzamosan haladva, 9 cm mélyen hatolt a sértett hátizmába. A legalább közepesen erős szúrás a mellkasi, illetve szív- és tüdőszérülés bekövetkezésének reális lehetősége miatt alkalmas volt életveszélyes sérülés, vagy akár halál előidézésére is. Emellett a tényállás tartalmazza azt is, hogy a sértett a szúrást követően, hátában a konyhakéssel kiment a szobából és a földszintre sietett segítségért.

Így - mivel a behatás alkalmas volt a halálos eredmény okozására is - megállapítható, hogy a vádlott az élet elleni cselekményét nem alkalmatlan módon követte el, a cselekmény folytatására pedig nem a vádlott javára írható okból, hanem azért nem került sor, mert a sértett a helyszínt elhagyta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére, ugyanakkor a másodfokon eljáró bíróság nem találta teljes mértékben helyénvalónak a bűncselekmény jogi minősítését és az ahhoz fűzött indokolást. Megállapítható, hogy az első fokon eljáró törvényszék helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta a terhelt büntetőjogi felelőssége feltételeit, az ítéletábra azonban eltérő következtetésre jutott a vádlott aktuális tudattartamának alakulását illetően.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság is rögzítette, a jelen ügygel érintett személyek vonatkozásában nem egy statikus jellegű alaphelyzetről volt szó, amelyben a vádlott a sértettet akadálytalanul, az általa kiválasztott helyen a neki tetsző módon, mozdulattal és erőbehatással szúrhatta meg, hanem ellenkezőképp, két, nagyobb mennyiségű alkoholt elfogyasztó, ittas személy közötti dinamikus jellegű mozgási helyzet állt fenn. Az irányadó tényállás szerint a vádlott - megelégedve a

veszekedéseiket, a sértett általi sértegetéseket - az étkezés céljából nála lévő késsel a sértettet váratlanul hátba szúrta, amelynek következtében a 11 cm pengehosszúságú kés csaknem teljes terjedelmében, 9 cm hosszan a sértett jobb lapockájába hatolt. Egyetértett az ítélőtábla azzal, hogy mindez szándékos, célzott erőbehatásra enged következtetni a vádlott részéről. A fentiek szerinti dinamikus mozgásfolyamatokkal leírható helyzetből pedig az is következik, hogy egyrészt nem kizárólag az elkövető akaratán múlt, hogy a sértett testének melyik pontját éri a késszúrás, másrészt pedig túlnyomórészt az sem a terhelti szándékon múlt, hogy a késszúrás hol és milyen szögben hatolt a sértett testébe, és azon belül milyen irányú, lefutású szúrcsatornán jutott el a véghelyzetéig.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény által is igazoltan a vádlotti támadás alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására, illetve emberélet kioltására is. A szakvélemény kiegészítésében is úgy nyilatkozott a szakértő, hogy véleményezhető az életveszélyes sérülés kialakulásának reális lehetősége. A kirendelt szakértő a kompetenciájával a sérülés szakértői elemzését elvégezve, a szaktudását felhasználva tudta meghatározni az erőbehatást, a sérülés jellegét, a szúrcsatornát és ily módon tudott a fentiek szerint nyilatkozni a szakvéleményében, amit a másodfokú bíróság is valónak fogadott el.

Az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményben kifejtett levezetésén alapul a rögzített testtájakra irányított mozdulat valóságos voltának megállapíthatósága. Egyetértett az ítélőtábla tehát azzal, hogy az elkobzott késsel okozott sérüléssel a vonatkozó testtájékon akár halálos kimenetelt is képes lett volna előidézni a vádlott cselekménye. Ennek megállapításához különleges szakértelem sem szükséges, figyelemmel arra, hogy a sérülés leírásából megállapítható, hogy milyen életfontosságú szerveket takaró testtájék felé irányult a vádlott szúrása, és az, hogy a sértettnek súlyosabb sérülést nem okozott a vádlott cselekménye, csupán pár milliméteren és a véletlenül múlt.

Vizsgálva, hogy a terheltnek tisztában kellett-e lennie az eszközös támadása esetleges következményeivel, azaz az emberölés lehetőségével, az ítélőtábla szerint megállapítható, hogy **vádlott neve** vádlott nem kóros elmeállapotú és a beszámítási képessége semmilyen tekintetben sem korlátozott. Ittas állapotának figyelmen kívül hagyása esetén, alanyi oldalának teljességét feltételezve, a tárgyi tényezők vizsgálata alapján az állapítható meg, hogy a bántalmazó eszköz, azaz a 11 cm pengehosszúságú kés paramétereire, jellegére, a támadott testtájék (a sértett háta) természetére, az alkalmazott erőbehatás nagyságára és az elkövetés többi konkrét körülményére figyelemmel a terhelt egyenes testi sértési szándékkal tört a sértett testi épsége ellen, miközben tudata aktuálisan át kellett, hogy fogja, hogy cselekvőségének akár halált okozó következményei is lehetnek, amelyek iránt azonban az ittassága révén, valamint a veszekedések sora által kialakult felfokozott indulati állapotában közömbös maradt. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy ez a vádlotti felfokozott indulati állapot még akkor is tartott, amikor már megérkeztek a helyszínre a rendőrök és a mentőápolók.

Erre figyelemmel az állapítható meg, hogy a vádlott a cselekményét eshetőlegesen szándékkal valósította meg. A szúrás leadásakor nem törődött tehát a vádlott azzal a kockázattal, hogy a sértettet adott erővel akár életfontosságú szerveket rejtő testtájékon, akár halált eredményező módon megsúrhatja. A vádlottnak azt kellett felismernie, hogy az ismert körülmények között végrehajtott eszközös támadása akár a támadott személy életébe is kerülhet. Ezen felismerésnek pedig a vádlott a birtokában kellett, hogy legyen az ítélőtábla megítélése szerint.

Emiatt a vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölésnek minősül, figyelemmel azonban arra, hogy a halál mint eredmény a vádlotti szúrás folyamányaként nem következett be, a bűncselekmény kísérleti szakban maradt.

A vádlott cselekvősége befejezett kísérletet valósított meg, ugyanis nem rajta múlt a sértett életveszélyes állapotának, esetlegesen a halálának a bekövetkezte, illetőleg annak elmaradása, utóbbi kizárólag a terhelten kívül álló körülmények szerencsés kimenetelű alakulásán, azaz gyakorlatilag a véletlenül múlt. Azonban az ítélet tábla egyértelműen megállapította tehát a fentiek szerint, hogy a reális esélye mind az életveszélyes állapot kialakulásának, mind pedig a halál bekövetkeztének megvolt, habár a vádlottban a másodfokú bíróság szerint sem merült fel a konkrét ölési egyenes szándék.

Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta, és a vádlott bűnösségét emberölés büntette kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatán során az ítélet tábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt a törvény 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, a büntetés kiszabásánál irányadó középérték ebből adódóan 10 év. Az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényszék által az elsőfokú eljárásban alkalmazott szankciórendszer összességében nem szolgálja hatékonyan a speciálprevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célokat sem, az nem minősíthető arányosnak az elkövető és a cselekmény társadalomra veszélyessége fokával, és nem alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától való visszatartására sem. A cselekmény tárgyi súlyának megítélésénél nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy csak a véletlenül múlt, hogy a vádlott magatartása folytán nem következett be súlyosabb következmény. Értékelni kell azonban azt is, hogy a sértett megbocsátott az egyébként büntetlen előéletű vádlottnak, továbbá azt, hogy a kísérlet távoli volt. Így amellet, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény súlyosabb minősítése miatt az elsőfokú bíróság által kiszabott joghátrány is súlyosításra szorul, az ítélet tábla lehetőséget látott a maradéktalanul feltárt és súlyozott enyhítő körülményekre figyelemmel az egyéniesítés és fokozatosság elveit is érvényre juttatva a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazására. Mindezekre tekintettel a törvényszék által alkalmazott szabadságvesztés tartamát a büntetési célok eléréséhez szükséges mértékig, arányosan felemelte, és ennek tartamához igazította a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét is.

Egyéb vonatkozásokban az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Osztotta az ítélet tábla a fellebbezési főügyészség indítványában foglaltakat, amely szerint a vádlott több, mint 3 hónapot töltött már előzetes letartóztatásban, ezért a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja vonatkozásában a „legkorábban három hónapnak a kitöltését követő nap” rögzítése nem indokolt.

Egyebekben utal arra az ítélet tábla, hogy a vádlott által 2016. július 15. napjától 2017. június 7. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő számít be a kiszabott börtönbüntetésbe.

Győr, 2018. január 16.

Dr. Kovács Tamás sk. Dr. Élő András sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2017. június 7. napján kelt 3.B.474/2016/21. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. január 16. napján jogerős és végrehajtható.

Győr, 2018. január 16.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke